

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

7

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

Roman

GİZEMLİ MIÇO

Beatrice
Masini

Resimleyen:
Desideria Guicciardini
Çeviren: Nükhet Amanoel

GAN
Çocuk

GİZEMLİ MIÇO

Beatrice
Masini

Sıra dışı Miço

Bir oğlan çocuğu, Doğu'ya yaptığı bir yolculuk sırasında kaybolan babasını aramak üzere bir gemiye biner. Geminin kaptanı Efendi Dandolo, böyle bir miçoğu ömründe görmemiştir. Şaşırmakta haklıdır kaptan, üstelik yakında şaşıracağı daha çok şey çıkacaktır ortaya.

Tüm hammaddeler laboratuvarında testten geçirilmiş ve sağlığa zararı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®

psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR 9.00 TL

ISBN 978-975-6

Beatrice Masini
GİZEMLİ MIÇO

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

Çeviren: Nûkhet Amanoel ■ Resimleyen: Desideria Guicciardini

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Egem Atik
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2000 adet, Eylül 2013

ISBN 978-975-07-1886-1

Pigrotta e il mozzo misterioso, Beatrice Masini

© 2011, Edizioni EL S.R.L., Trieste Italy

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2013

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Yayıncı Sertifika No: 10758

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857

Adres: Litros Yolu 2 Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3

No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık; Sertifika No: 12584

Adres: Merkez Efendi Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 18

Topkapı, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

**BİLMECE BİLEN KIZ
EJDER ÇOCUK
KOCAMAN AYAKLI ÇOCUK
KORKUSUZ ISABELITA
KRAL KIZININ ARMAĞANI
YALANCI AYNALAR**

Beatrice Masini

Beatrice Masini, doğup büyüdüğü şehir olan Milano'da yaşıyor. Yazarlık dışında çevirmenlik, editörlük ve gazetecilik yapıyor; fakat hepsinden önemlisi iki çocuk annesi. Masini, birçok edebi türde ve farklı konular hakkında yazıyor. Tüm yazdıklarında günümüz çocuklarını her yönüyle yansıtabilmek için olağanüstü hassasiyet gösteriyor. Yazmaya ve okumaya çok düşkün olan Masini'nin otuzun üzerinde kitabı birçok dile çevrildi. 2004'te "En İyi Yazar" olarak İtalya'nın "Premio Andersen" ödülüne değer bulundu. Aynı zamanda *Harry Potter* dizisini de İtalyancaya kazandırdı.

GİZEMLİ MIÇO

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

İçindekiler

Giriş, 9

Birinci Bölüm, 14

İkinci Bölüm, 22

Üçüncü Bölüm, 30

Dördüncü Bölüm, 39

Beşinci Bölüm, 51

Bitiş, 62

“Oldum olası sevmişimdir kılık değiştirmeyi. Kckken evde babamın Doğu’ya yaptığı yolculuklardan bana getirdiği bir bavul dolusu komik kıyafetim vardı: Acayip şapkalar, işlemeli terlikler... Ne zaman ki karşıma ozmem gereken ciddi bir sorun çıktı, ben yine aynı oyunu oynadım. Daha fazla bir şey yapmış değilim doğrusu. Fakat bu seferki oyun ciddiymi, şaka değil.”

Orsola

Orsola kimdir?

Babasının adı: *Alvise*

Annesinin adı: *Betta*

Alâmetifarikası: *Delik kulakları*

En sevdiği oyuncak: *Bir yelkenli*

En sevdiği hayvan: *Yunus*

En sevdiği tatlı: *Naneli sorbe*

Büyülü rengi: *Mavi*

Şans getiren eşyası: *Altından bir ufak yunus*

Büyüyünce ne olacak: *Dokumacı*

Giriş

Orso'dan daha iyi bir miço, mümkünü yok düşünülemezdi. İtaatkârdı Orso, uyanıktı, hazırды, dürüsttü, çalışkanın önde gideniydi. *Aheste*'nin kaptanı Efendi Dandolo, Suriye yolculuğuna çıkmadan hemen önce, Venedik limanında, bir deste kirli, pasaklı, düzenbaz aday arasından onu seçtiğine bir an olsun pişman olmamıştı. Evet, kulaklarında ikişer tane altın küpe olan, tıpkı bir korsan gibi başına kırmızı bir bandana bağlamış bu solgun oğlan, bağırp çağırarak birbirlerini dirsekleriyle ittiren küçük baldırı çıplaklar takımı arasında bir anda etkilemişti onu. Bir grup küçük üçkâğıtçı yüksek sesle kendilerini methetmeye koyulmuşlardı. "Kaptan, altı yıllık tecrübem var," demişti on yaşından

büyük göstermeyen bir oğlan. "Kaptan, yedi denizi dolaştım ben! Kaptan, benim ne içkim var ne hırsızlığım. Üstelik dua da ediyorum!" Oysa Orso öyle değildi, ne kibirli ne de uydu-rukçu bir hali vardı. Dimdik gözlerine bakmış ve ona şöyle demişti:

"Kaptan, denize açılmak istiyorum."

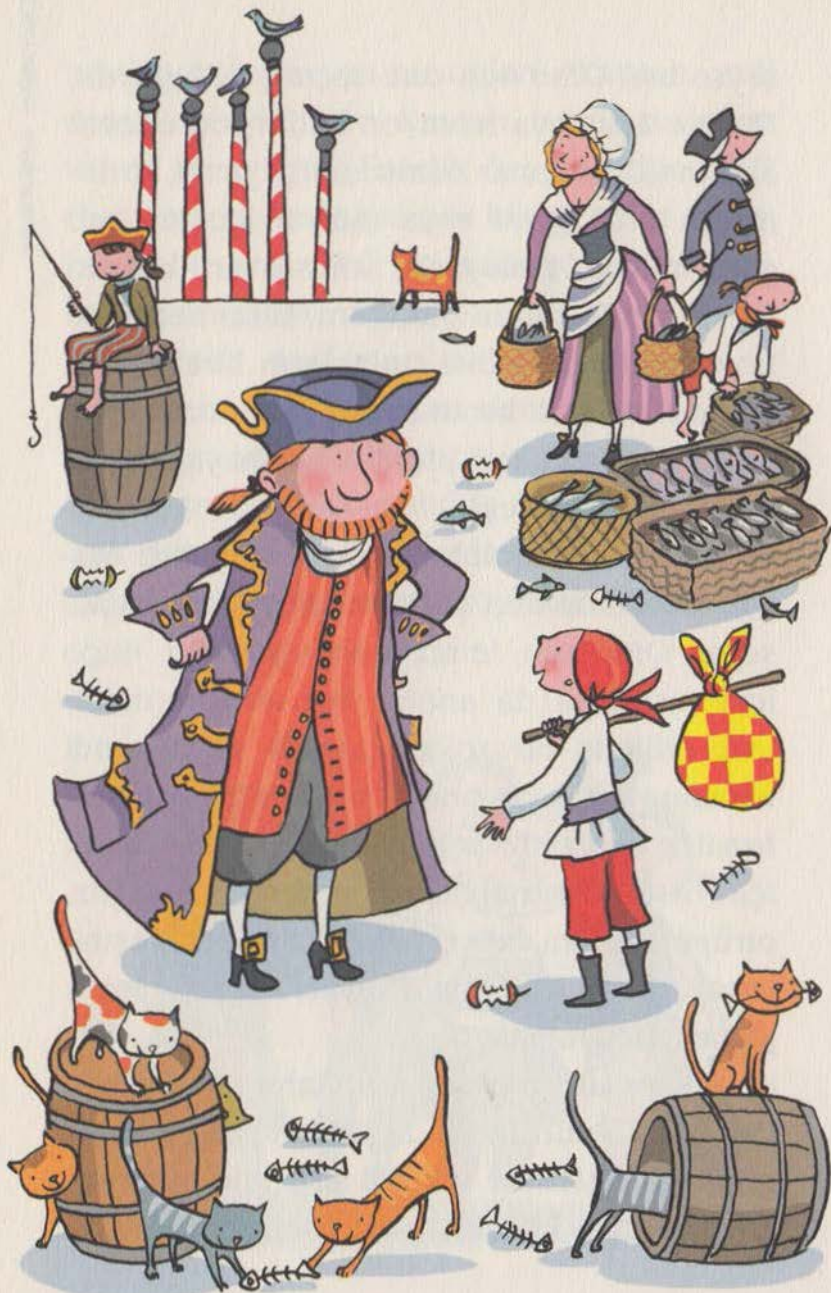
O biricik ve kocaman denize açılma tutkusu yüzünden bu işi yapan Efendi Dandolo, iş arayan bu ufak çocukta kendini bulmuş, onu seçmişti. Ve bir an olsun pişman olmamıştı. (Ama bunu zaten söyledik.) Bilmediği

şeyse asıl Orso'nun onu seçmiş olduğuydu. Denize açılmaya hazır on kadar mürettebat arasında, limana demirlemiş yirmi, bilemedin otuz gemi veya mavna içinde Orso gözlemleyip dinleyerek *Aheste*'nin kendisi için biçilmiş kaftan olduğuna karar vermişti. Böylece diğer baldırı çıplakların birebir zıttı gibi davranarak kendi sessiz sakin tavrı içinde fark edilmek için elinden geleni yapmış ve sonunda başarmıştı.

Efendi Dandolo'nun fark etmediği ancak kararında onu çokça etkileyen bir başka şeyse Orso'nun temiz olmasıydı. Bir miço için olsun ya da annesi babası tarafından terk edilmiş bir sokak çocuğu veya kendi kafasına göre yaşamaya karar vermiş ve ilk fırsatta denizlere açılmak isteyen bir kaçak için olsun Orso alışılmadık derecede temiz, pirüpaktı. Evi, ailesi olmadan, bir başına yaşayanların iki temel ihtiyacı vardır: Yemek yemek ve uyumak.

Yıkanmak çok ama çok daha sonra gelir. Oysa Orso'nun keten bezinden tertemiz bir gömleği, üzerinde tek bir leke bile olmayan koyu kırmızı kısa bir pantolonu, parlak çiz-

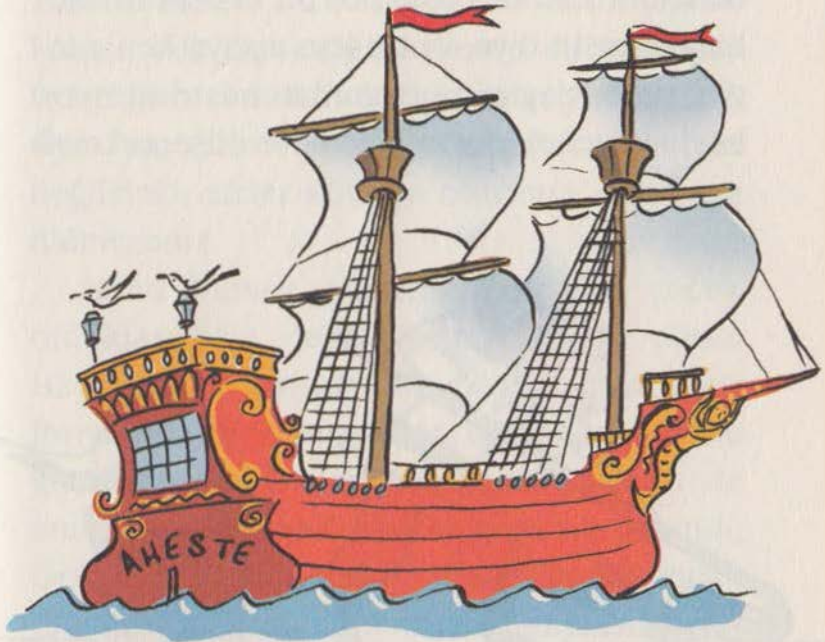
meleri vardı. Omzunda yuvarlak bir bohça taşıyordu, alışıldık bohçalar gibi paçavradan yapılmış değildi onun bohçası; kırmızı sarı damalı, güzelim bir kumaştan yapılmıştı. Evet işte böyle, Orso son derece olağandışı bir miçoydu. Sabırla okumaya devam edenler biraz ileride keşfedecekler nedenini.

Birinci Bölüm

İşte burada açıklığa kavuşur
ufak tefek birkaç şey

Aheste rotası Suriye olan bir ticaret gemisiydi. Halı taciri Bay Habib'e teslim edilmek üzere öreke denilen, eğrilen yün ya da keten gibi şeylerin tutturulduğu, bir ucu çatal değnekler ile geminin ambarına yığılı, parçaları sökülük on tane dokuma tezgâhı taşıyordu. Bay Habib, bu on dokuma tezgâhını işçilikleriyle ünlü, Venedik yakınlarında bulunan Valdastico kasabasının ünlü zanaatkârlarına özellikle yaptırtmıştı. Dolayısıyla sıra dışı ve kendine has şekilde değerli bir yükü bu. Gerçi gemideki denizcilerden teki bile şu tahta parçaları için ceplerinden beş kuruş

çıkartıp vermezdi. Silah taşısalar daha iyi olmaz mıydı? Öyle ya, ne malumdu korsanların saldırmayacağı? Ya da ayakkabılar, işlenmiş deriden, Akdeniz pazarında rekabete hazır güzelim ayakkabılar olamaz mıydı? Fakat eninde sonunda denizciler itaat ediyordu, ne de olsa gemiyi Efendi Dandolo kullanıyor ve onun borusu ötüyordu. Miço Orso da miçoluk yapıyordu. Bir başka deyişle en beter

işleri o üstleniyordu. Her sabah köprüyü siliyor, öğlen ve akşam yemekleri için patates soyuyor, tencereleri yıkıyor, sonra ufak tefek ve hafif olduğu için geminin gözcü yerine yollanıp ortaya çıkması muhtemel başka gemileri gözlüyordu. Deniz ortasında soyguna uğrama tehlikesi o devirlerde çok çok yüksekti. Orso tüm bunları, dudaklarında eksik olmayan bir gülümsemeyle her zaman, "Tabii," diyerek gözünü kırpmadan yapıyordu. Öyle ufak tefek olmasına karşın enerji doluydu. Efendi Dandolo, bu enerjisini muhafaza etsin diye, onun için aşçıya hep zengin ve besleyici porsiyonlar hazırlattırıyor, böylece genelde son gelenlere düşen ekmek

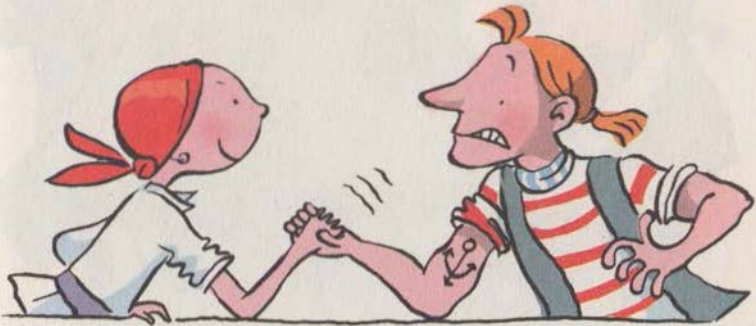
kabuklarıyla artıklara kalmıyordu. Kaptan, günde en az bir elma yemesine özellikle dikkat ediyordu. Vitamin yönünden zengin, taze yiyecekler bulmak gemilerde bir sorundu çünkü o zamanlarda onları muhafaza edecek buzdolapları yoktu. Gerçekten de denizciler arasındaki en yaygın hastalıklardan biri iskorbüttü ve tam da vitamin eksikliğinden kaynaklanıyor, onları huysuz mu huysuz bir ruh haline sokuyordu. Oysa Orso, belki de elmalardan birkaç ısırık alıp yarısını bırakan sizlerin aksine incecik gövdesi ve tohumları kalana dek kemirdiği, kalanını da martılara fırlattığı o elmadan dolayı fazlasıyla nazikti. Öyle ya, *Aheste*'ye binip miçoluk eden siz değilsiniz; sizler koltuğa oturmuş, okumaya dalmışsınız.

Şunu bilmek gerek ki miçolar, çocuk oldukları için denizcilerin hışmına uğrar. Hayatlarının zorluğunun acısını çıkarmaya ihtiyacı vardır denizcilerin ve pek tabii daha güçsüzlerden alırlar hınçlarını. Sizlerin de anladığı gibi Efendi Dandolo iyi bir adamdı; Orso çok hırpalanmasın diye ona göz kulak oluyordu. Fakat kimi zaman yapacak işle-

ri oluyor; hesap kitap yapmak, yolculuğun günlüğünü tutmak için kamarasına giriyor ya da geminin başına giderek kitaplarına bakıyor ve sırtını döndüğünde her türlü şey olabiliyordu. Mesela bir keresinde Grancassa isimli irikıyım, şişko bir denizci, Orso'yu mızrakla ittirerek ana direğin en tepesine çıkıp orada üç dakika kalmaya zorlamıştı. Bir başka sefer, Sdinza adında, uzun ince, hapis-hane kaçkını suratlı bir tanesi onu köprünün üzerinde sirk ayıları gibi oynamaya mecbur etmişti. Orso itaat etmek zorunda kalmıştı. Etmişti iki. İki ağır aşağılanma... Ama ne zaman ki kıl yumağı genç Setola, Orso'nun kulağına taktığı altın küpelerden bir tanesini yakalayıp onu seve seve çekip koparacağını hissettirmişti, işte o zaman miço dişlerini delikanlının ellerine geçirmiş ve ardında, kanlanmış iki küçük diş izi sırası bırakmıştı. Çığlık çığlığa kaçıvermişti Setola. Ardından, ewelki yolculukta miçoluk yaptığı için havasından geçilmeyen ve şimdi seviye atlamış olan Albonico onu bilek güreşine davet etmişti, enine boyuna onun yarısı kadar olan Orso kaşla göz arasında onu devirivermişti.

Oğlana saygı göstermeyi böylece öğrenmişti denizciler. Biraz Efendi Dandolo'nun sınırlarını ayağa kaldırmamak için yapıyorlardı bunu çünkü gücünü kötüye kullananlara tahammülü yoktu onun ve ufaklığa karşı zaafı olduğu apaçık ortadaydı. Biraz da Orso'nun böyle ufak tefek olmasına rağmen kendini pek güzel koruduğunu anlamışlardı.

Fakat saygı görmek bir şey, arkadaşlarının olması başka bir şeydir. Şunu söylememiz gerek ki Orso'nun gemide hiç arkadaşı yoktu. Ona iyi davranan Efendi Dandolo, geminin kaptanıydı sonuçta. Fakat her şey, ağzını bıçak açmayan siyahî aşçının sırt ağrısından iki büklüm olduğu bir gün Orso'nun herkese yemek yapma teklifiyle değişmişti. Patatesleri tatlandırmak için yaptığı domates

sosu, krakerlerin üstüne koyduğu yumuşacık karışım, her zamanki yavan yiyecekleri bekleyen denizciler tarafından başta kuşkuyla karşılanmıştı. Fakat o güzelim tatlarla işte kazanmıştı bir anda herkesin kalbini. Dinlenebilen aşçı içten içe minnet duymuştu ona. O zamandan beri arada sırada birlikte yemek pişiriyorlar, malzemeleri birbirlerine sessiz bir suç ortaklığı içinde alıp veriyorlardı. Bu sessizliği neyi neden yaptığını açıklayan Orso'nun yorumları bozuyordu yalnızca. Aşçı başını sallamakla yetiniyor, yalnızlığıyla böyle nazikçe arasına giren şu ufak tefek miçoya gülümsüyordu.

İkinci Bölüm

İşte burada tatsız durumlar çıkar ortaya

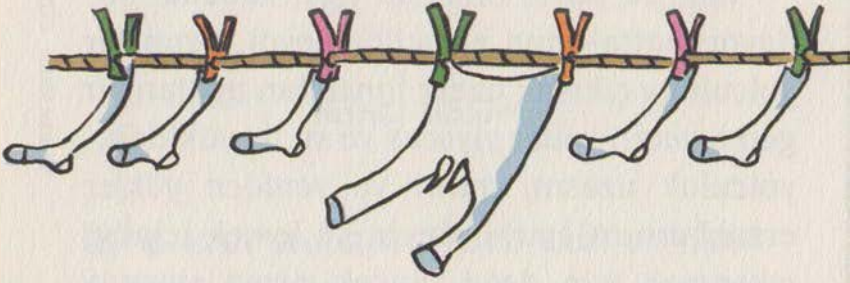
O mevsim deniz açık, (kışın deniz kapalı ve fırtınalıyken yola çıkanlar bile bile göze alırlar tehlikeyle riski) rüzgâr lütufkârdı. Efendi Dandolo daha önce sayısız kereler izlemişti bu rotayı; uzun lafın kısası her şey yolunda gidiyordu. Fakat denizdeyken asla büyük konuşulmaz, genel olarak söz konusu doğa ise asla ama asla büyük konuşulmaz.

Tahminlerde bulunmamak, kendini kandırmamak çok daha iyidir. En sakin durumlarda, her şey basbayağı yolunda giderken kimi zaman bir terslik, bir zorluk, bir sürpriz, beklenmedik bir şey çıkar ortaya ve durum bir anda kötüleşir.

Tam da böyle olmuştu işte, kabahat su-daydı, hatta onun eksikliğindeydi. Uzun bir yolculuğa çıkmak üzere limandan ayrılan bir gemi, yeteri kadar yiyecek ve su ile yüklüdür; yolculuk uzasın, durur ve yeniden yükler erzaklarını. Gemiye alınan su içmek içindir, yıkanmak için değil. Ancak deniz suyuyla yıkanmak, tüm tuz teninde birikerek kaşıntı yaptığından, beter bir şeye dönüşür. Yıkanmak için tatlı su olmadığından, denizcilerin tümü etraflarını saran o işe yaramaz su bolluğunun ortasında bir süre sonra bırakırlar yıkanmayı. Efendi Dandolo, bir beyefendi olduğundan ve temiz olmayı da sevdiğinden kendisi için ayırdığı ufak bir deposu vardı. Ağır işler yapmadığından diğerleri gibi terlemiyordu ama yine de uzun süre duş almadan kalamıyordu. Diğerlerininse yıkanmak umurlarında bile değildi. Tüm gün güneşin altında çalıştıklarından geceleyin mis gibi kokmuyorlardı tabii. Onca ter üstüne terleyip yıkanmadıklarından tenleri ilk günküne göre birkaç ton koyulaşıyor ve etrafa bariz bir şekilde rahatsızlık veren kokular yayıyorlardı.

Efendi Dandolo'yu etkileyen şeylerden

bir tanesinin Orso'nun temizliği olduğunu başta söylemiştik.

Bir süre sonra gömleği yolculuğun başındaki gibi tertemiz değildi pek tabii. O da bohçasından bir yenisini çıkarmış, ilkini yı-kayıp kurusun diye halatlara asmış, böylece denizcilerin kıkırdamalarına neden olmuştu. "Bundan sonra geminin adı *Karbeyazı* olsun bari," diyorlardı. "Beyaz yakalı korsanlarınız biz," diye steleyip bu tip lakalıklarla devam ediyorlardı. Halata asılı yeni bayraklarına bir dizi beyaz i çamaşırı ve çorap eklendiğini gördüklerinde iyiden iyiye gülmüşlerdi. Ara-larından teki bile i çamaşırı kullanmıyordu. oraplara gelecek olursak ne diyelim, onla-rın çorapları kirden kaskatı kesilmişti ancak

ne değiştiriyorlar ne de yıkıyorlardı. Orso, kilerin arkasındaki ufacık kamarasında çamaşırlarını kurutmayı denemiş ama orada hava akımı olmadığı için hiçbirini kurutmayı başaramamıştı.

şimdi bu kitabı dikkatsizce okumaya başlayanlar hiçbir şeyin farkına varamayacak; ancak daha dikkatli olanlarsa *Aheste*'nin hikâyenin kahramanı olabileceğini düşünecek; okumaya devam edip onun geminin adı olduğu anlaşıldığında, şu mübarek kahraman sahneye çıksa da görsek diye bekleme-ye başlayacaklar. Üstelik pek de sıkılacaklar çünkü "Güzel, Açıkgöz, Cesur Kızlar" isimli seriden bir kitap alınıyorsa kahramanın bir oğlan değil, kız çocuğu olması beklenir. Halbuki şu ana dek ufukta görünmüş tek bir kız çocuğu bile yok. Diğer yandan, dikkatli okurların olayın özünü anlayabilmeleri için bu hikâyenin başına, yeterince ipucu samış bulunuyorum: Orso bir kız çocuğu... şu dakikaya dek neden bir oğlan kılığında olduğunun açıklamasını, tansiyonu yüksek tutmak adına, bir sonraki bölüme erteliyorum. şu an zorunluluklardan dolayı kaptana açılmak

zorunda kaldığını söyleyebilirim sadece. Öyleyse şu açılma sahnesine geçelim.

Orso kıyafetleriyle iç çamaşırlarını zorlukla ve denizci arkadaşlarının kahkahaları arasında yıkayabiliyordu; ancak kendini yıkayamıyordu. Anlaşıldığı üzere bir problemdi bu. Hem de öyle bir problemdi ki bir akşam kaptan, oğlanı kamarasının önünde beklerken bulmuştu.

"Ne işin var burada? Uyuman gerekmiyor mu senin? Hem de o kadar yorulduktan sonra," demişti o babacan ses tonuyla.

"Kaptan efendim, affedin beni. Bir derdim var."

"Derdin nedir çocuk? Birileri alay mı etti seninle? Birileri..."

Efendi Dandolo'nun kaşları çatılmıştı:

"Kötülük mü yaptı sana?"

"Hayır, hayır..."

"Peki, ne oldu?"

"Olan şu... Ben... Yıkanmak istiyordum."

Yirmi yıllık kaptanlık hayatında ilk defa bir miço, Efendi Dandolo'dan böyle bir şey istiyordu. Öte yandan onu anlıyordu. Hem de nasıl anlıyordu: O da şöyle adamakıllı,

olması gerektiği gibi bir banyonun ihtiyacını duymaya başlamıştı. Ancak Orso'nun isteği gerçekten de bir acayipti.

"Yıkanmak mı istiyorsun? Hmm... Biliyorsun ki su stoğumuz sınırlı."

"Evet ama..."

"Anlıyorum. Tamam. Diğer denizciler daha önce bana böyle bir şey sormuş değil. Şöyle yapalım: Yarın sabah, köprü'nün üzerindeki leğende yıkanabilirsin. Bir şartla, sonra o suyu köprü'yü yıkamak için kullanacaksın, böylece bir damla bile ziyan olmayacak."

"Hayır!" demişti Orso. Ve tekrar etmişti: "Hayır."

Efendi Dandolo şaşkın şakın yüzüne bakakalmıştı. Orso ilk defa, "Hayır," diyordu. Üstelik miçoların "hayır" demeye hakları yoktu. Olur ya biri duymuş olsaydı kaptanın yeterince söz sahibi olmadığını düşünebilirdi. Ve bu noktadan toplu isyana gidecek yol, bir adımdan kısaydı.

Tüm bu düşünceler Efendi Dandolo'nun zihninde fırıl fırıl dönüp onu enikonu zor bir duruma sokarken Orso gözlerinin tam içine bakmış:

"Size yalan söyledim Efendi Dandolo," demişti.

İşte çok daha ağırdı bu.

Sicili temiz bir miço bir anda, "Hayır," diyor, üstüne bir de yalan söylüyordu. Büyük felaketti. Acımasız bir kaptan, iki kere düşünmeden, oğlanı tuttuğu gibi denize atar, köpekbalıklarına yem yapardı. Basbayağı saygısızlıktı. Asilikti... Başkaldırıydı...

Fakat Efendi Dandolo başka türlü bir kaptandı ve bu yüzden ona sordu:

"Neden?"

Orso bir anda gözyaşlarına boğulup tüm hikâyesini anlatmaya başladı.

Üçüncü Bölüm

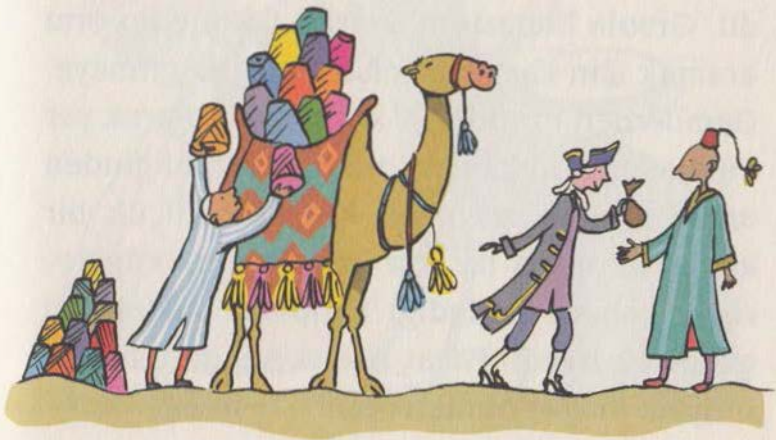
İşte burada öğreniriz Orso'nun gerçek hikâyesini

Aranızda çıkarım becerisi yüksek okurlar varsa Orso'nun gerçek adının Orso değil de Orsola olduğunu çıkarmıştır. Tam da bir kız çocuğu olduğu için köprünün üstündeki leğende yıkanmak istemediğini anlamıştır. Orsola-Orso, kolay değil mi? Bir heceyi çıkar, kimliğini değiştir, saçlarını korsanlar gibi bağlanmış bir bandananın altına sakla, Suriye'ye giden ticaret gemilerinden birine miço gibi bin. Peki ama neden? Kaptan da aynı şeyi sormuştu. Bu noktada sorulacak tek mantıklı soru buydu. Ve işte cevabı:

Orsola, Venedikli bir kumaş tacirinin tek

kızıydı. Küçük kız, iğne iplik içinde büyümüş, uyanık, becerikli, çokça meraklı, atik, okuyup yazmaya, hesap yapmaya yetenekli, kumaşlar konusunda zevклиydi. Annesiyle babası ona gururla bakıyorlar, büyüdüğünde aile işini rahatlıkla devralacağını ve ticaretle uğraşan ilk kadının o olacağını düşünüyorlardı. En azından böyle olacağını sanıyorlardı.

Baba Alvisе Maser, sattığı kumaşları üretmek için kullandığı ipek, pamuk ya da keten gibi hammaddeleri satın almak üzere Doğu'ya sık sık yolculuğa çıkıyordu. Şu anlattığımız olaylardan bir yıl kadar önce çıktığı yolculuklardan birinden dönmemiş-

ti. Görünen o ki çöl korsanları (korsandan geçilmiyordu, hem denizdeydiler hem de karada) birlikte yolculuk ettiği kafileye baskın düzenleyerek onları yağmalayıp dağıtmışlardı. Öldürülmüş olabileceğini dair kanıt yoktu ancak tüm iplik yükü onunla beraber ortadan kaybolmuştu. Haber Venedik'te üzüntü ve ufacık bir umut kırıntısı ile karşılanmış ancak daha sonra bu umut yavaş yavaş azalmış ve sonunda sönmüştü. Orsola'nın annesi işlerini devam ettirsin diye bir kuzenine güvenmiş, dürüst bir adam olan kuzeni de üzerine düşeni yapmıştı. Fakat Alvisе'nin yokluğu anneye kızın yüreklerine korkunç bir ağırlık veriyor ve kadıncağızı günden güne kendi gölgesine dönüştürüyordu. Orsola babasının izlerini takip edip onu aramak için karar vermişti Doğu'ya gitmeye. Gemilerden birinde bir kız çocuğu olarak yer bulmasının imkânsız olduğunu bildiğinden erkek kılığına girmişti. Kúpeleri küçük bir korsanın değil bir kız çocuğunun küpeleliydi; başına bağladığı bandana buklelerini gizlemek içindi. Fakat işte sonunda temizlik ihtiyacı ihanet etmişti ona.

“Beni bağışlayın Efendi Dandolo: Size yalan söyledim, kandırdım sizi,” demişti öyküsünün sonunda ve göz ucuyla kaptanı izlemeye koyulmuştu. Kamaranın içine girmişler ve kaptan kırmızı sırmalı koltuğuna oturmuştu. Orso-Orsola, kaptanın önünde ayakta durmuş, iç çekişleri içinde, gözyaşlarını mucize eseri tutmayı becererek başını eğmiş, kaderini öğrenmeyi bekliyordu. De-

niz yasalarında hainler için korkunç cezalar olduğunu biliyordu: Gemi omurgası turu... Berbat bir şeydi bu, suçlu bir ipe bağlanarak suyun altında kalan kısım da dâhil olmak üzere geminin omurgasının çevresinden geçiriliyor ve bu dalıştan çoğunlukla canlı çıkılmıyordu. Ya da en temizinden, elleri sırtının arkasında bağlanan mahkûm, tramlenden bir anda denize atlamaya mecbur bırakılıyordu. Kendini ellerin bağlı açık denizin ortasında bulmak pek de hoş bir şey değildi. Kızcağız, Efendi Dandolo'nun iyi ve doğru bir adam olduğunu biliyordu. Kalbinin derinliklerinde, sırf kaptan gibi davranmak hevesiyle kendisini unutmamasını diliyordu.

Aslına bakılacak olursa Efendi Dandolo, Alvise Maser ve ailesinin başına gelen felaketlerden söz edildiğini duymuştu ve imkânsız olmasa bile gerçekleşme olasılığı bir hayli zor olan bu görevi yerine getirmeyi kafasına koymuş bu becerikli kızcağıza merhamet etmekten başkası gelmedi elinden. Düşünün bir kere, çölde kaybolmuş babasını bulmaya çalışan ufak bir kız çocuğu... Doğru olmasına doğru, Orso-Orsola yalan

söylemişti fakat iyi bir miçoymdu, çalışkandı, itaatkârdı. Üstelik söylediği yalanların yaptığı işle bir ilgisi yoktu. İcini çekti kaptan ve aşçıyı çağırarak ona şöyle söyledi:

“Üç kova su getiriver lütfen. Onları benim küvete dök. Banyo yapmam gerek.”

Aşçı, her zaman olduğu gibi hiçbir yorumda bulunmadı ve itaat etti. Bakır küvet ağzına kadar suyla dolduğunda aşçı gitti ve kaptan:

“Köprüye gidip yıldızlara bakacağım,” dedi. “Sen yıkan. Sonra görüşürüz.”

Böylece çıktı kamaradan.

İç ferahlığı ile karışan o banyo cennetten çıkma bir ana dönüşmüştü Orsola için. Su soğuktu fakat temizdi. Dügüm düğüm olmuş saçlarını suyun içine daldırdı ve parmaklarıyla onları bir güzel taradı. Kollarını, bacaklarını, boynunu ve ayak parmakları arasında kir biriken ufak yuvaları ovalamak için kaptanın sabunundan birazcık kullandı. Hafifçe hareket edip dalgalanarak boynuna kadar suyun altında kaldı. Başına gelen dertleri bile bir anlığına unuttu. Ardından küvetten çıktı ve üzerine temiz kıyafetler giymek için

ufacık odasına doğru süzüldü. Geri döndüğünde kaptan onu bekliyordu.

"Saçların açık ne tatlı olmuşsun," dedi kaptan.

Orsola kurusun diye onları toplamamıştı.

"Peki ama denizciler senin bir kız olduğunu gördüklerinde ne söyleyecekler?"

"Oh, kimi sırıttacak, kimi beni balıklara yem yapmaya çalışacak. Ama ben her zaman yaptığımı şeyi yapacağım. Buna yemin ederim. Bana saygı duyulmasını sağlayacağım."

Öyle de olmuştu. Ertesi sabah, Kaptan Orso'nun aslında Orsola olduğunu açıkladığında kimisi gülmüş, kimi iğrenerek yüzünü buruşturmuş, kimi bir ticaret gemisine kadınların ayak basmaması gerektiğini yoksa kötü şansın peşlerini bırakmayacağını söyleyerek itiraz etmişti. Ancak Efendi Dandolo, kısa ve net bir konuşmayla hepsini susturmuştu:

"Orso," diye başlamıştı söze ve şöyle devam etmişti, "bugüne dek sahip olduğumuz en iyi miço oldu. Eğer o Orso değil de Orsola ise bugüne dek hata yapıyorduk; belki de bundan sonra bize erkek değil, kadın miçolar hizmet etmeli."

Doğru damara dokunmuştu. Birbirlerini dirsekleyerek hepsi birden gülmüştü.

"Tarihin ilk kız miçosuna 'Gemimize hoş geldin,' demek için kaldırın kadehleri... şerefe!" diye eklemişti kaptan ve herkese özel zamanlar için sakladığı şaşaalı şarabından birer kadehik ikram etmişti. Bu ufak nlem adamlarını yumuşatıp aralarına bir kız almaları için hazırlamıştı onları.

Dördüncü Bölüm

İşte burada döner rüzgâr
ve değişir bir anda hava

Az çok hikâyenin ortalarında olduğumuz için bu noktada dramatik bir şeyler olması gerek, masadaki kartları değiştirecek bir şey: On sayfada, Efendi Dandolo'nun yüklerini Suriye'ye bırakıp Orsola'yı çöle yollayarak babasıyla kucaklaşmasını sağlayamayacağı mı pekâlâ anlamışsınızdır. Oldukça banal bir şey olurdu bu, üstelik siz de hayal kırıklığına uğrardınız. Oysa böyle gelişmiyor olaylar. Deniz, en iyi mevsimde bile sinsi ve değişken olduğundan demir atmaya birkaç gün kala rüzgâr yön değiştirmiş ve gemiyi Akdeniz'in kıyısına yönlendireceği yerde, tüm hızıyla

tam ortasına sürüklemişti. O çağda dünyanın dörtte üçü henüz keşfedilmemişti. Yalnızca hayal gücü geniş birkaç kâşif, bilinmez coğrafyaları düşünüyor ve oraları bulmak için yola çıkıyordu. Bu yolculuklardan dönemeyenlerin sayısı bir şeyler keşfedebilenlerin sayısından katbekat daha fazlaydı. Söylemek istediğimiz şu ki Akdeniz'in bir kısmı da henüz keşfedilmemiş olarak duruyordu. Sonuç olarak üç gün süren şiddetli rüzgârların *Ahste*'yi kaptanın denizcilik haritalarında bulunmayan bir adanın açıklarına bırakarak kesilmesinde şaşılacak bir şey yok. Belki de bu ada henüz haritalara geçmemişti fakat bazılarının keşfedildiği aşikârdı. Karaya çıkan denizciler çeşitli izler bulmuşlardı: Bir kasaya ait tahta parçaları, yakılan birçok

ateşin kalıntıları, cam kırıkları, sonuç olarak onlardan önce birinin orada bulunduğunu gösteren birçok kanıt... Bu onlara güven vermişti çünkü bu sırada rüzgâr kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmuştu. Ufacık bir meltem bile esmiyordu, yelkenler sönmüştü. Böyle bir havada yola çıkmayı düşünmenin imkânı yoktu. Akıl almaz derecede sütli-mandı ortalık ve de kaptan yolları bir adaya düştüğü için ne kadar şanslı olduklarını söylemişti kendi kendine. Bu eğer denizin ortasında olacak olsaydı o sıradaki erzakları ve azalmaya başlayan sularıyla çok daha kötü bir durumda kalacaklardı. Oysa şimdi adamlarının bırakın içmeyi, isteseler, gerçi istemiyorlardı ya, yıkanmak için bile bol bol suları olmuştu. Üstelik adanın içi meyve ağaçlarıyla dolup taşıyordu. Onları toplayıp yiyerek en faydalı vitaminleri toplamak için en doğru mevsimdi bu. Denizcilerin avladığı tavşanlar, keçiler, ufak vahşi hayvanlar vardı; Orsola'nın leziz mi leziz soslar hazırlayarak yardımcı olduğu aşçı avlananları çorbaya katıyor, bunlarla şiş kebab ya da mükemmel kavurmalar yapıyordu.

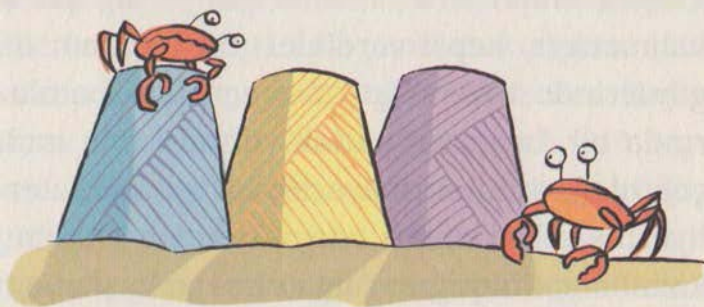
Beklenmedik bir durumdu yaşadıkları, doğruya doğru fakat hiç de tatsız değildi. Birkaç gün her şey yolunda gitmişti. Adamlar kendilerini geminin ufak tefek tamirat işlerine vermişlerdi; ancak uyumak, dinlenmek, ava gitmek ya da adayı keşfetmek için de bolca vakitleri oluyordu. Orsola, otları pişirmek için bazı tariflerle azdan çok çıkaran aromalı otların sırlarını öğretmişti aşçıya. Kaptan, tüm adayı görüp onu Aheste Adası ismiyle kutsadıktan sonra, yolculuk günlüğünü adanın haritasıyla güncellemeye koyulmuştu. Ardından kırmızı koltuğunu karaya çıkarttırmış, onu bir palmiyenin altına koydurmuş ve macera romanları okuyarak güzelim öğleden sonraları geçirmişti bu koltuğun üzerinde. Okumaktan yorulduğu zamanlarda alışılmışın dışında bir örneğini bulma umuduyla deniz kabukları toplamaya gider olmuştu.

Sonu açık öykülere bayılırım. Sizleri böyle güzel bir yere kapak atmış, mutlu mesut denizcilerle bir arada bırakıp öykünün kalınını hayal etme görevini size bırakmak özellikle hoşuma giderdi. Fakat bu öyküde yerli yerine konması gereken bir dolu şey var:

Sadece Orsola'nın annesini düşünmek bile yeter. Kederli ve endişeli kadıncağız ne kocasının ne de kızının başına gelenleri biliyordu. Orsola'nın babası hakkında bırakın onu, biz bile hiç ama hiçbir şey bilmiyoruz. Bir görevi olan Orsola da şu ana kadar yapması gerekenleri beceriyle yapmış fakat bir gemiye oğlan çocuğu kılığında binmenin, çok ihtiyacı olduğu anda banyo yapmanın ve denizci arkadaşlarına güzel yemekler hazırlamanın dışında pek öyle sıra dışı bir başarı sergileyememişti. Tüm bunlardan sonra farklı bir şeyler olmasını sağlamanın sırası geldi çattı.

Olan şuydu: Bolluk ve refah içinde geçen bir haftanın ardından iyice dinlenmiş olan mürettebat yeniden denize açılmayı istemeye

başlamıştı. Orsola da istiyordu çünkü babasını bulması gerekiyordu. Kaptan da istiyordu çünkü son yolculuğunu tamamlamak için belli bir acelesi vardı. Ancak rüzgârdan eser yoktu ve olmamaya devam ediyordu. Dolayısıyla yola koyulmak mümkün olmuyordu bir türlü. Beklemek sinirleri bozuyordu; eninde sonunda bir adaydı bu. Baştan aşağı bir kere gezdiğin zaman, çok da büyük bir ada değildi hani, geriye yapacak hiçbir şey kalmıyordu. Zorunlu tembelliğe gömülmüş mürettebat arasında sabırsızlık rüzgârları esmeye başlamıştı. Efendi Dandolo endişeleniyordu. Hiçbir şey yapmayan bir grup denizcinin saatli bombadan farkı olmadığını tecrübesi sayesinde biliyordu. Dalaşmak için her türlü mazereti kullanıyorlardı. Uykularını iyice almışlardı ve gece geç saatlere kadar ayakta kalmak istiyorlardı; üstelik geriye hiç şarap kalmamıştı, hepsi verdikleri bu molanın ilk günlerinde tükenmişti. Sonuç olarak aralarında bir kavganın patlak vermesi için incir çekirdeğini doldurmayacak bir neden yeterliydi. İşte biri onları adaya iten kötü talihin kızını suçu olduğunu ima etmeye başlamıştı

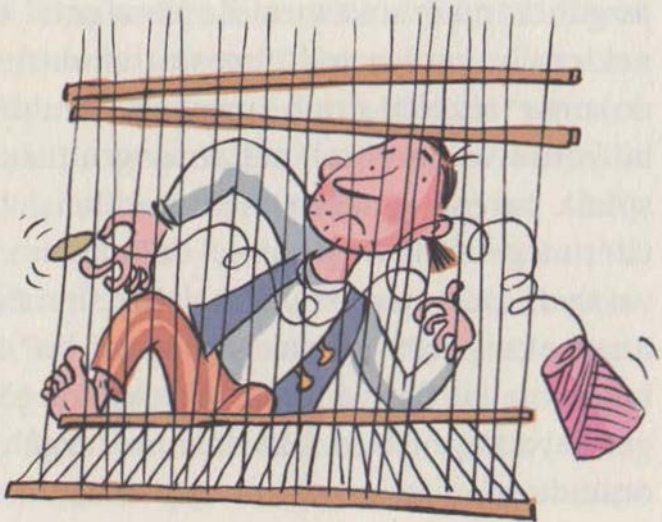
bile. Ne zamandan beri gemiye kadınlar alınır olmuştu?

İşin başa düştüğünü hisseden Orsola, bir kere daha girişkenliğini kullanarak duruma müdahale etmişti. Hem böyle bir kitabı keyifle okumanın nedeni de onun bu girişkenliği değil mi zaten? Ne kadar cesur ve kurnaz olduğunu önceden ispatlamıştı. Güzeldi güzel olmasına, içinde kendini kasıp kavuran bir şeyler olan herkes kadar güzeldi; ancak daha fazla bir şeyler yapabilirdi. Planını kaptana açtı, kaptan onu dinledi ve aynı fikirde olduğunu söyledi. Böylece *Aheste*'nin yükünün çoğunu oluşturan, parçaları sökülük dokuma tezgâhlarından on tanesi ile koca çatal değneklerinin karaya indirilmesini emretti. Kız dokuma tezgâhlarının nasıl kullanıldığını biliyordu ve onun talimatları doğrultusunda sökülük parçalar hızlıca monte edilmiş, ipler üzerine gerilmişti. İşte şimdi dokumanın tam vaktiydi, çalışmaya koyuldu denizciler. Başta itiraz etmişlerdi. Olacak şey miydi bu? Bıçkın deniz kurtlarıydı onlar, fırtınalara göğüs germeye alışmışlardı. Bir dokuma tezgâhının önünde genç kızlar gibi oturup dikiş dikerek

vakit kaybedemezlerdi. Ancak ortada kaybedecek bir dolu vakit vardı, tartışılacak yanı yoktu bunun ve en azından kendini iyi bir şeylerle meşgul etmek için bir yoldu bu.

Böylece denizciler mırın kırın ederek oturdular tezgâhın başına. Aslında iyi bir şeyler becerememekten korkuyorlardı. Elleri öyle kaba, öyle nasırlıydı ki... Dokuma tezgâhından makara geçirmek, tıpkı bu mesleğin gerektirdiği diğer işler gibi netlik ve el becerisi istiyordu. Fakat biraz sabırla, aynı şeyi on kere anlattıra anlattıra, deneye yanıla, beceremeyip yeniden başlaya başlaya öğren-

diler. Orsola onlara sadece tek renkte örtüler yaptıyordu, böylesi daha kolaydı. Yavaş yavaş bitirdikçe onlar, küçük kız örtülerin üzerlerine kuşlar, yapraklar, çiçekler, bulutlar, denizin dalgaları, gemiler, çöller, develer aklına ne gelirse işliyordu. Aheste'nin yükü işte bu şekilde belirli ve ilginç bir amaç için kullanılmış ve denizciler de hayatta her zaman faydası dokunacak yeni bir meslek edinmişlerdi. Her şeyden önemlisi de birbirlerine dalaşmadan, olay çıkarmadan zamanlarını doldurmanın yolunu bulmuşlardı.

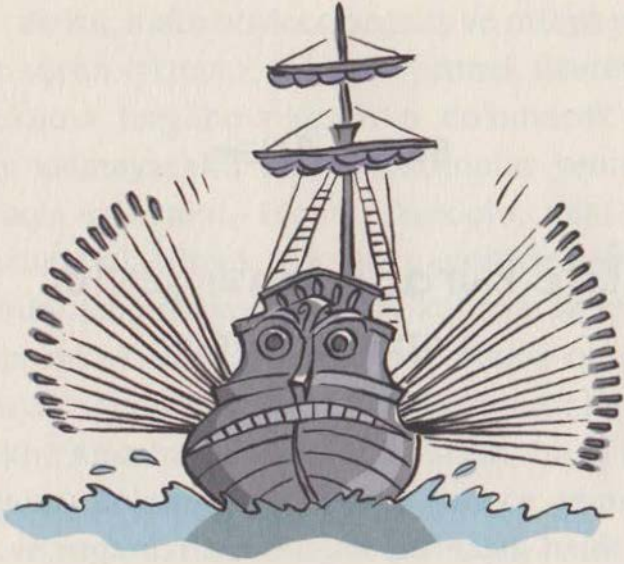
Birkaç hafta böylece geçmiş ve ortaya yeni bir sorun çıkmıştı. Dikiş ipi bitmek üzereydi. Dokuma tezgâhına geçirilip dokunacak bir şey kalmayacaktı artık ve sorunlar yeniden ortaya çıkacaktı. Efendi Dandolo, yeni bir çözüm bulabilmek için tüm gayretiyle çabalıyordu. Palmiye yapraklarını kullanarak ip mi yapacaktı? Nasıl olacaktı bu? Adada oradan oraya zıplayan koyunların tüylerini mi kırpacaktı? Ama hayır, tüyleri çok sertti, bu iş için faydası dokunmazdı. Geriye sadece geminin ip ve organlardan oluşan karmaşık halat takımı kalmıştı. Ancak rüzgâr bir kere döndükten sonra halatsız bir yere gitmelerine imkân yoktu. Bununla beraber adamları meşgul tutmak gerekiyordu. Sonunda kaptan, dokuma tezgâhı için yeni ip bulmanın yolunu, geminin ambarında bulunan yedek bir takım halatı sökmekte buldu. Bir başlangıçtı bu ve gemi teçhizatına dokunulmamış olacaktı. Adamlar öncekilerden de daha acayip olan bu işe girişmişlerdi. Tam da aralarından bir tanesi, birden ayaklanıp deniz kenarına koşup ufka dikkatlice bakıp sonunda şöyle bağırana dek:

“Bir gemi! Bir gemi!”

Beşinci Bölüm

İşte burada bazı şeyler
olur alabora

Önce bayram etmişti adamlar, bir gemi bir insan demektir, onları kurtaracak birileri... Ardından düşünmeye başladılar: Eğer bu, rüzgâr olmadan yaklaşabilen bir gemiyse kürekli bir gemi demektir ve bildikleri tek kürekli gemiler, diğer gemileri yağmaladıktan sonra kaçmak için uygun rüzgârı bekleyemeyen, diyelim rüzgâr bir anda dindi, sönmüş yelkenlerle kendilerini hareketsiz bulma riskine giremeyen korsanlarla özel izinli saldırı gemileriydi. İşte bu yüzden bir dolu kürekçileri vardı. Korsanlarla diğerleri denizlerin hırsızlarıydı. Şöyle büyük bir vur-

gun yapmamışlarsa alıp götürmeye degecek her şeyi alıp götüreceklerdi elbette. Peki ya sonra? İki seçenek vardı: Ya hepsini gemiye doldurup ilk limanda onları köle olarak satacaklardı ya da başka planları varsa canlarını alıp adanın üzerindeki beyaz kemiklere dönüşmek üzere onları oracıkta bırakacaklardı. Her iki seçenek de korkunçtu.

Orsola ileri atıldı:

“Kendimi rehine olarak sunacağım. Beyaz çocukların Mağribilerin saraylarında hiz-

metçi ya da köle olarak çokça arandıklarını söylemişlerdi bana. Onlara beni alıp sizi rahat bırakmalarını söyleyeceğim.”

Efendi Dandolo gülümsemişti. Korsanlar bu tatlı mı tatlı kıvırcık lokmayı, Güney Akdenizli bir beyefendiye satılası bu mükemmel köleyi pek tabii fark edeceklerdi. Üstelik yanına da tüm mürettebatı katıp götüreceklerdi.

Şöyle söyledi kaptan:

“Bandanani yeniden tak ve oğlan çocuğu taklidi yap. Tehlike riskini azaltmış olursun.”

Denizcilerin hepsi katılmıştı bu sözlere. Hepsi adına kendini kurban etmeyi biraz önce önermiş bir kız çocuğu için en azından bunu yapabilirlerdi. Böylelikle tedirgin edici misafirlerin varışını beklemeye koyuldu- lar. Ada, deniz çapulcularının uğrak yeri- di, dinlenmek için burada mola veriyorlardı. Korsanların başı (ancak korsanla özel izinli saldırı gemileri arasında ince bir fark vardır ve bu fark öyle incedir ki anlatmaya yeltenmeyeceğim bile) gemi kıyıya yanaşırken fark ettiği bekleyiş içindeki ufak kalabalığı görünce kocaman gülümsemişti. Ganimet işte

oracıkta hazırды, üstelik bir de enteresan bir gemi vardı. Kim bilir ne taşıyordu içinde? Bakışlarını denizcilerin üzerinde gezdirdi ve miço olduğu su götürmeyen kırmızı bandanalı bir oğlan çocuğu fark etti. Kaptanın hayşiyetli endamını bir süre inceledi (en kötü, okkalı bir yumrukla alt ederdi onu) ve acayip şekilde tanıdık bulduğu bir başkasına tereddütle takıldı gözleri. Uzun ince, kara derisiyle bembeyaz giyinmiş bir adamdı bu. Kendisinininki gibi karaydı derisi. Becerebildiği kadar uzaktan izlemişti onu, sonra gümbür gümbür çarpan kalbiyle bir filikaya binip kıyıya taşıtmıştı kendini. Mümkün müydü? Olabilir miydi? Mümkündü işte. Marduk adındaki aşçı, hiç kimse bilmesede saldırı gemisinin kaptanı Azuk'un ikiz kardeşinden başkası değildi ve çocukken kaçırılmış, herkes de onu öldü kabul etmişti. Dili tutulmuştu korkudan Marduk'un. Ancak sırma işlemeli ipeklere bürünmüş o cesur korsan kendine doğru atıldığında berrak bir su birikintisinde kendi yansımasını görmüş gibi olmuştu. Tek yumurta ikizleriydiler, henüz anlamadıysanız. Çift yumurta ikizleri de vardır ve çok

benzemeyebilirler fakat bunlar birbirlerinin aynıydılar. Sonuç olarak Marduk titremeye başlamış, dili çözülmüştü. İkizler birbirlerine sessizce sarılmışlar, ikisi birlikte aynı anda konuşmuşlar, sonra susmuşlar, sonra gülmüşlerdi. Kahkahayla gülmüşlerdi çünkü kavuşmuşlardı. Sonuçta yeniden konuşmuşlar, bu defa sırayla, biraz biri biraz diğeri anlatmıştı. Anlatacak öyle çok şeyleri vardı ki... Herkes çevrelerine toplanmıştı, denizciler (bu sırada kıyıya çıkan korsanlar) bu acayip konuşmayı izliyorlar, başlarını sallıyorlar, el sıkışıyorlar, sırtlarına dostça vuruyorlardı. *Aheste*'nin mürettebatının içine düştüğü teh-

likenin ortadan kalktığı açıktı. Diğerleri de şefleri için mutlu olmuşlardı.

Peki ya Orsola? Orsola bu sahneyi -olası ya da değil, uzak veya yakın- babasıyla sarılacağı o günü düşünerek derin duygularla izliyordu. O müthiş sevinç anının ardından Azuk etrafına bakmaya başlamıştı ve bir saniye önce duygudan nemlenen gözlerinde bir yağmacının hesap dolu bakışı çakıvermişti. "Hmmm," demişti sonunda:

"Enteresan malzemeler görüyorum... Oradaki şu yüz­süz çocuktan mükemmel köle olur."

"Oğlan çocuğu değil o," demişti Marduk kibarca ve Orsola'nın başındaki bandanayı çözüp sık buklelerini ortaya çıkartmıştı. Orsola, ufak ve epeyce dişi bir reveransla eğilmişti korsanın önünde.

"Daha iyi ya!" diye bağırmıştı, kardeşinin sesindeki sevecen tonu yakalayamayan Azuk.

"Ağırlığınca altına satabiliriz onu, inan sözüme! Doksan dokuz prenesten birinin kölesi olabilir, hatta bizzat kraliçenin kölesi bile olabilir..."

Marduk tepeden bakmış:

"Senin böyle utanç verici bir şey söyleyeceğini asla düşünmezdim kardeşim," demişti. "Bu kız çocuğu benim arkadaşım olur. Üstelik yolculuğumuzun nimetidir o," diyerek zamanında tam aksini ima etmiş denizcilere tehditkâr bir tavırla bakmıştı.

"Bana karşı hep nazik davrandı. Bana yarenlik etti, birlikte yemek pişirdik ve bu kalın kafalılar takımına sabırla, ustalıklarla ender bir sanat öğretti. Ona dokunursan... Ona dokunmaya cesaret edersen..."

Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Azuk kardeşinin ne demek istediğini bir çırpıda anlamış ve ellerini önünde birleştirmişti:

"Özür dilerim, kusura bakma," demişti. "Senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

"Evet, öyle," demişti Marduk. Daha da öfkeliydi şimdi.

Denizciler ağızları beş karış açık izlemişlerdi bu konuşmayı. Hiçbiri iyi huylu, sessiz aşçıların üç cümle ve bir bakışla vahşi bir korsanı susturmayı becereceğine inanamamıştı. Temkinli, düşünceli baktılar birbirlerine, iyisi mi saygıdeğer Marduk'a rahatsızlık vermesinlerdi. Bundan sonra yaptığı yemekler tatsız tuzsuz olsa bile söylenmeyeceklerdi.

"Tamam," demişti Azuk. "Etrafta başka ganimet var mı? Şöyle dişe dokunur, satılacak bir şey."

“Orsola ve dokumacılarının yaptığı örtüler var,” demişti Marduk. “Ancak onları alıp götürebileceğini düşünme sakın. İlk ticaret limanına kadar bize eşlik edecek ve en iyi alıcıyı bize tavsiye edeceksin. Sanırım sen ganimet derken elimizden çıkarabileceğimiz malzemelerden bahsediyorsun...”

Azuk başını onay verircesine sallamıştı. Onun memleketinde, “Kavuştuğun kardeş hep haklıdır,” diye bir atasözü vardı. Herkesin bildiği atasözleri de hep doğruyu söylerdi. Üstelik kardeşinin sözlerine karşı gelmeye cesaret edecek olsa annesi çok ama çok kızacaktı.

Böylece denizciler ile değerli örtüleri, sökülmiş dokuma tezgâhları ile beraber korsan gemisine taşınmış ve Orsola adaya elveda demişti. Efendi Dandolo ise böyle dememişti çünkü yapması gereken bazı araştırmalar vardı. Eşi benzeri görülmemiş bir deniz kabuğu bulmuştu ve kitapları ile beraber biraz orada kalıp durumu araştırmak istiyordu. Marduk, üç ay sonra gelip onu almaya söz vermişti, istediği kadar deniz kabuğu çizip onları sınıflandırmak için yeterli bir zamandı

bu. İyi yürekli kaptan, Orsola'yı kucaklayıp ona bir tavsiye vererek vedalaşmıştı:

"Nasılsan öyle kal."

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştı küçük kız.

Bitiş

Azuk, söz verdiği gibi denizcilere Asra limanına kadar eşlik etmiş ve Orsola'yı kimse-
lere satmamıştı. Marduk ise örtülerin satışı
için arabuluculuk etmeyi teklif etmişti. Her-
kesin ortak fikri, şöyle bir yığın para kazanıp
geç saatlere kadar uyuyup geceleri içerek
hayatın tadını çıkarmaktı. Sonra hepsi bir-
likte dönüp kaptanı alacaklar ve onunla be-
raber yeniden denizlere açılacaklardı. Çünkü
işte buydu onların hayatı ve onu başka bir
şeyle değiştirmeleri asla mümkün değildi.
Şöyle demişti Azuk:

"Kralın sarayına mal alan adamı tanırım.
Zevkli adamdır, sıra dışı şeylerin değerini iyi
bilir. Sizin örtüleri beğeneceğine eminim."

Böylece Marduk ve Orsola için bir ran-

devu ayarlamış, onlar da örtüleri bir dizi eşeğe yükleyip methedilen alıcının yolunu tutmuşlardı. Eşekleri ve diğer her şeyleriyle saraydan uzak bir avluya buyur edilmişler ve koca koca ağaçların gölgelediği, çeşmelerin ferahlattığı taze bir bahçede beklemeye bırakılmışlardı. Oldukça hoş bir yerdi burası; ancak bekledikleri kişi geciktikçe gecikiyordu. Orsola, su şırıltılarının arasında, taştan bir bankın üzerinde uyuyakalmaktan kendini alamamıştı. Bazı maceralar güzeldi güzel olmalarına ama uzadıkça yorucu bir hale geliyorlardı ve kızcağız da yorgunluktan bitip tükenmişti.

Sonunda bir uşak, efendisinin geldiğini duyurmuştu. Ayaklarına kadar uzun bembeyaz tunikli, acayip sivri bir sakalı olan, bakımlı ve kızıl saçları lüleli bir adam öne çıkmıştı. Araplara has bir edayla Marduk'u selamlamış ve bankta kıvrılmış duran kabartıyı incelemişti.

"Kızınız mı?" diye sormuştu.

Ardından kızcağızın açık renkli tenini fark ederek, "Ah, hayır, ne şapşalım," diye eklemişti. Peki, ya o saçlar, bandanasının

altından kaçıp kurtulmuş o lüleler... Hayır, olamaz. Mümkün olamaz. İleri doğru bir adım atmış ve o anda Orsola uykusunda önüne dönmüştü. Beyazlı adam geri sıçramış ve yüzü bembeyaz olmuştu. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi. Belki de o, hayaletin ta kendisiydi, baştan ayağa öyle bembeyaz kesmişti ki. "Ama... ama... ama..." diye mırıldandı.

O dakikada Orsola kendine gelmiş ve gözlerini açmıştı. Bir anlığına nerede olduğunu hatırlayamamış, ardından etrafına bakmış ve kendinden bir adım ötede, ona büyülenmiş gözlerle, donakalmış bir halde bakan babasını görmüştü.

Kucaklaşmalar, öpüşmeler, hıçkırıklar, kahkahalarla açıklamaları bölen daha çok öpüşme ve daha çok kucaklaşma sarmıştı ortalığı. Kumaş taciri Alvisè Maser çöl yağmacıları tarafından öldürülmüş değildi. Bir vahada terk edilmişken Mağribiler tarafından beyaz teni nedeniyle Venedik Cumhuriyeti'nin bir casusu olduğu sanılarak esir alınmıştı. (Zaten Venedik aksanını başka bir şeyle karıştırmaya imkân yoktu. Nerede olursa olsun tanınırdı.) Ardından kralı masum

olduğuna inandırmayı başarmış ve ticaret becerisi ve kumaş uzmanlığıyla, elinden geldiği şekilde ona hizmet etmeye başlamıştı.

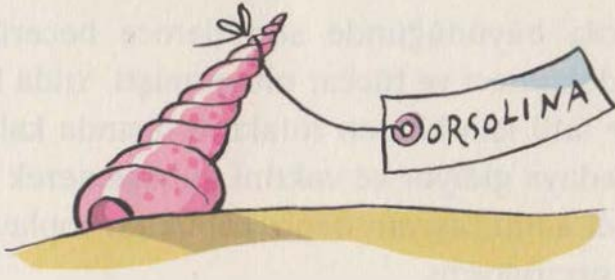
Asra Kralı, karşısındakinin işin erbabı olduğunu vakit kaybetmeden anlamış ve gerçek kimliğinden emin olmuştu. Bütün saray için kumaş alım içinde onu gevlendirmişti: Perde ve mobilyalar için kumaşlar, doksan dokuz prensesin elbiseleri ile kraliçenin her ay diktirdiği doksan dokuz elbise için paha biçilmez ipekler... Hatta

kral, prensesler için doksan dokuz damat bulunup da düğünler ayarlandığında Alvis Maser, prenseslerin gelinlikleri için göz kamaştırıcı doksan dokuz kumaş bulursa oradan ayrılması ve Venedik'e, ailesine dönmesi için onu özgür bırakacağına söz vermişti.

İşte bu noktada yeniden kavuşulan Orsola'nın varlığı çok ama çok değerliydi. Eninde sonunda o da bir kızdı ve kızların ne istediğini anlayabiliyordu. Doksan dokuz prensesle arkadaş olmuş, isteklerini anlamış ve babasıyla beraber hayal edilebilecek en güzel kumaşları seçmişti. Bereket versin, prensesler hep birlikte bir düğünle evlenmeyi kabul etmişlerdi; yoksa Alvis Maser'in esareti çok daha uzun sürebilirdi. Böylece altı ay içerisinde (asil bir düğün için en az bu kadar zaman gerekirdi; üstelik doksan dokuz gelin birlikte evlenecekti) baba ve kız serbest olacaklardı. Marduk, gözyaşları içinde küçüğüyle vedalaşmış, kardeşinden de kendi zevkine göre fazlasıyla korsanca bulduğu sert bir kucaklaşmaya ayrılmıştı. Daha sonra Marduk, şu ünlü kumaşları satıp varlıklı hale gelen *Aheste*'nin mürettebatıyla

beraber gemiyi ve çalışmalarını tamamlayarak kk kızın şerfine yeni deniz kabuğuna "Orsolina" adını veren kaptanı almaya gitmişti. Alvise ve Orsola dosdoğru Venedik'e giden bir gemiye binmişler, makul bir yolculuk sresinden sonra (evini özleyen için hiç de makul gelmez bu yolculuk süreleri) şehirlerine demir atmışlar ve uzun zamandır onları bekleyen bir kadınla kucaklaşmışlardı. Ne yazık ki öncesinde onu haberdar edememişlerdi çünkü Asra Kralı şehrinin nerede bulunduğunu, Venediklilerin bilmesini istemiyordu. Gerçekten de hl sormalarına rağmen Venedikliler orayı hiçbir zaman keşfedememişti. Ne Alvise ne de Orsola açık etmiyorlardı bildiklerini. Yeniden sahip oldukları özgürlük ve mutluluğa fazlasıyla değer veriyorlardı. Edindiği deneyimleri kullanan

Orsola büyüdüğünde son derece becerikli bir dokumacı ve tüccar oluvermişti. Yılda bir kere tatil için bilinen rotaların dışında kalan bir adaya gidiyor ve vaktini güneşlenerek ve kendi adını taşıyan deniz kabukları toplayarak geçiriyordu.

Peki ya *Aheste*? Tam da bir geminin yapması gerektiği gibi yeniden denize dönmüş ve her zamanki ekip dünya kazan onlar kepçe dolaşmaya başlamışlardı. Yine iyi kitapları okumayı seven kaptanları vardı yanlarında ve tatsız tuzsuz yemekler yerine, zengin aromalı, bir miktar otlu ve küçük sırlarla dolu yemekler yapıp az konuşan aşçıları da... Bir başına olağandışı bir macera yaşamayı başarmış ufak bir kızdan öğrenilmiş sırlardı bunlar.

